



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Quòd studere virtuti, perfectioni, & spiritui, incumbat omnibus Christianis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

bus invigilare cogitanti, ut ab alijs secedat, & solus permaneat.

Quid enim per isthæc exercitia intenditur, quàm exactam cum Deo rationem inire, defectus investigare, peccata, & debita cum Deo contracta discutere, modum satisfaciendi, iterumque in gratiam redeundi indagare? Debitor creditori suo rationem redditurus solus in cubiculo calculos subducit, ita & anima, solitudinem suam ingressura, deque acceptis beneficijs computum factura, ab alijs se abstrahat, secus finem suum minime obtentura. Viduam imitetur oportet, quæ Camera se inclusit, priusquam vasa oleo adimpleret; Ita & anima divinæ benedictionis oleo adimpleri cupida in cubiculum suum secedat.

Quòd studere virtuti, perfectioni, & spiritui incumbat omnibus Christianis.

Homo, mundanis reculis implicatus, non percipit ea, quæ sunt spiritus. Iniquus virtutum est arbiter, qui vitijs altum immersus jacet. Creatorem ignorat, cujus pectus creaturis est affixum. Qui consideraverit, quàm parum Deus ametur, eique deserviat, perennibus lachrymis eluendum fatebitur. Magnum profectò, & propè portento-

tentosum mihi videtur, quòd homo credit
 Deum esse unicum & solum bonum, & ta-
 men, ut passionibus suis adhæreat, suasque
 inclinationes sectetur, aura tam levi ab ipso
 amoveatur. O excæcatos mortales! qui
 Creatorem amore creaturæ deseritis, oculi
 semper in terrena defixis, ne cœlum suspicere
 cogamini. Quomodo O Deus! est possi-
 bile, ut stimuli divinæ gratiæ debiliores ap-
 pareant incitamentis mundi, & stimulis car-
 nis? tam enim frequenter, & toties videmus
 illos ab istis devictos, quoties homines se-
 cularitati magis obediunt, quàm inspirationi-
 bus divinis. Facessat mihi talis anima, ne
 dicat, se amare Deum, cùm veritati omnino
 sit dissonum, immò impossibile, ut amor
 divinus, simul & mundanus in eodem corpore
 cohabitent; non est *conventio Christi ad ter-
 rialia*, neque ad cœlum aspirare potest, qui ter-
 ræ semper est agglutinatus. Adeò distans
 mundi amatores à spiritu & amore divini
 ut de spiritualibus verba facere, loquaci-
 sit, intellectum eorum transcendens; distans
 rere de virtutibus, materia nimis obscura
 Tentas; loquere de virtutibus, aures
 bebunt, & non audient. O magnam animi
 mundum amantis cœcitatem! Quo cœcitas
 ista misellulas, & propè deperditas non
 ducit? Moneantur de spiritualibus exerci-
 tijs, inculcetur devotio, pietas urgeatur;
 reponatur

reponent: Religiosorum hoc esse; obtrudent insuper, vitam spiritualem illis duntaxat convenire, qui à mundo abstracti, in claustra sese recludunt, nec hilum de mundanis ultra somniantes, hos ergò posse, & debere spiritualibus exercitijs, & devotioni invigilare, suo foro nequaquam competere. Proh insensatos talium discursus! Non vident eo ipso, quod anima ritu Christiano sit initiata, ad vitam Christianam se teneri. Exiit Christianum, qui Christi vestigijs non insistit, ejusque mandatis non obedit; omnibus absolute, & indifferenter pro ultimato cujusvis fine proposita est imitatio Christi; ipsomet contestante: *Exemplum dedi vobis, ut quem- Jo. 13. admodum ego feci, ita & vos faciatis.* Omnes 15. ad unum & eundem finem colimamus, qui non est alius, quàm aeterna beatitudo. Verum quidem est, non omnes eadem incedere semitâ, aut omnes secundùm propriam cujusque vocationem, unde omnes viæ invicem conveniunt, quæ, licet diversæ sint, sunt tamen eadem ratione virtutis, ad quam quælibet dirigere debet, secùs animas ultimo suo fine, qui est Deus in gloria, frustratura. Ex quo indubitata sequela resultat, omnes videlicet, tam religiosos, quàm sæculares, ad virtutum, & pietatis studium teneri. Negare tamen nolim, illos, utpote specialioribus beneficijs à Deo præventos, vi votorum & vocationis

cationis suæ teneri majori feruore, spiritu, & devotione insudare acquirendis virtutibus, & omnibus alijs exercitijs, quæ ad maiorem perfectionem iuvare possunt, ut adeò talis vocationi suæ non correspondentes merito severiùs à Deo castigentur, vanaque salvationis spe se ablactent, qui exactam vocationis suæ rationem negligunt, æternæ gloriæ nunquam participes futuri.

Religiosi vi vocationis tenentur plene amare, & servire Deo, quàm sæculares, quod quidquid non nemo in contrarium forsitan clamet, vocatio ad religionem semper singulare Dei donum. Si religiosus pereat & damnetur, non in vocatione, multò minus in Deo est defectus, sed in ipsomet religioso, Dei gratiæ cooperari nolente, si enim & corpore, & affectibus intra religionis se consisteret, minimè periret. Deus à mundo eum abstraxit, qui si interiùs semper in mundo vagetur, quid culpæ in Deo? sublatum Deo opitulante à naufrago hujus mundi oceano, & ad tranquillum religionis portum traductus, si ergò portum deserit, si religionem relinquit, si ultrò sese, & de novo in batum mare præcipitat, quid mirum, si mergatur, & pereat? Ratum igitur, fixumque manet, quòd religiosi magis, quàm sæculares ad spiritualia obligentur, negotium inde probari, sæcularibus ullum est

giam patere, cur non & ipsi ad virtutum augmenta, & exercitia spiritualia sint obligati, cum in ratione virtutum æqualis omnium sit obligatio, æqualis utrumque, tam religiosum, quàm sæcularem, præceptio ligat, utrique à Deo dicitur: *Diliges Dominum Deum tuum, & proximum sicut teipsum.* Cuiuslibet incumbit refrænare passiones suas, castigare carnem, contemnere sæculum, tentationes vincere. Vita virtuosa est vita Christianorum non solummodo religiosorum. Christus Evangelium suum omnibus, & singulis prædicavit, omnibus loquebatur, cum virtutum, & pietatis leges conderet, & doceret, ergò & omnes obligabuntur. Non tantum religiosi dixerat: *Estote perfecti, sicut & pater vester cælestis perfectus est,* sed omnibus suis sequacibus id inculcavit, omnes ad sectandam perfectionem hortabatur. Nec est possibile, ut anima ad normam vitæ Christi incedat, si in ejusdem virtutibus se non exercent.

Quid ain, anima spiritu destituta? An non eadem virtutis exercitia Deus à sæcularibus exigit? recolamus paulisper ejus præcepta, periclitemur, num quâ in eis gaudeant exemptione. Dum dixit: *Diligite inimicos vestros,* an non omnes est allocutus? an non quilibet tenetur inimicis dimittere? Dum dixit: quod de quolibet verbo strictam rationem

tionem in die iudicij sit exacturus, an non libu
 omnibus hunc terrorem incussit? Doctores & D
 mihi sistito, qui doceat, solis religiosis, no
 item sæcularibus de verbis otiosis redder
 tam esse rationem. Dum lege sanxit, unu
 solum Deum esse adorandum, dies festos sa
 ctificandos, parentes honorandos, Nomi
 Dei in vanum non assumendum, non occ
 dendum, non furandum, non fornicandum
 non falsum testimonium dicendum, alteri
 bona, & uxorem non concupiscenda, nu
 quid omnes est allocutus? omnes omnin
 & hinc ab omnibus est observandum. ste
 C
 ster
 seu
 & c
 terr
 mor
 in e
 in l

Quando beatos illos promulgavit, q
 lugent, qui persecutionem patiuntur &
 Quando edocuit, quod semper sit orand
 semper vigilandum &c. Omnes profes
 omnes, inquam, nullo excepto, tetigi
 quod si exceptionem intexere contende
 mox ego subinferam: Cùm in die iudicij
 cturus est: *Venite Benedicti Patris mei, po
 dete paratum vobis regnum &c.* Locutus
 esse cum solis religiosis, & non sæcularibus
 ath
 ralis
 anin
 cum
 tot
 om
 cet
 præ
 anin
 corp

Quod cùm contra torrentem vergat, ope
 passim constet optatissimam hanc ad æter
 præmia vocationem ad omnes justos di
 gendam, consequens etiam est, ea, quæ ad
 licitatem sunt necessaria, omnibus indife
 minatim esse observanda, utputa: Virg
 & pietati operam navare, totum se spirit
 An
 mor
 mni
 viva
 lenti
 na t
 lib

libus dedere, vitia extirpare, mundo, carni,
& Diabolo pro virili resistere.

Quàm necessaria sint exercitia pro sustentatione anima.

Quemadmodum corpus cibis terrenis sustentatur, ita anima operibus spiritualibus, seu totidem deliciosissimis ferculis fovetur, & confortatur. Et, O quàm fercula ista terrenis sunt præferenda! Hæc siquidem mortale corpus enutriunt, vermibus tandem in escam, & in suum nihilum reversurum, illa in longam æternitatem conservant animam æthereas ædes inculturam. Cibus corporalis est corpori in mortem, spiritualis est animæ in vitam. Corpus fragile est, caducum, mortale, modico flatu deijciendum, tot calamitatibus & infortunijs subjectum, omnibus miserijs in sagittam positum, & licet quinque nobilissimis sensibus cernatur præditum, ij ipsi tamen plus ornamenta sunt animæ, quàm corporis; separa animam à corpore, & nihil erunt sensus illi, cum in operando totaliter ab anima dependeant. Anima econtrà tota spiritualis est, & immortalis, nobilissima creatura, remota ab omni vili materia, creata à Deo, ut æternùm vivat, facta ad imaginem Creatoris, præcellentissimis condecorata ornamentis, Dominæ trium illarum potentiarum, Memoria, Intelle-